

[Finansministeren.]

ordning med børnetilskud, som for eet skatteår er anslået til ialt 106 mill. kr. Når hensyn tages til disse ændringer i beskatningsreglerne, kan det antages, at indkomstskatten til staten og udligningsfonden i indeværende år ialt vil indbringe ca. 950 mill. kr., altså en nedgang på ca. 80 mill. kr. i forhold til regnskabsresultatet for 1949—50.

Jeg vil gerne til disse tal føje den bemærkning, at den faktiske skattelettelse, der blev opnået ved forliget i foråret, er væsentlig større, end det nævnte tal giver udtryk for, for det første fordi den gennemførte nedsættelse først trådte i kraft fra 1. juli og derfor kun virker i tre kvartaler af finansåret 1950—51, og for det andet fordi indkomstgrundlaget som nævnt fortsat er bedret.

Den gældende lovgivning vedrørende indkomstskat til staten samt børnetilskud løber kun til udgangen af indeværende finansår, og det er således noget vilkårligt, hvilke forudsætninger man vil lægge til grund for ansættelsen af indkomstskattens provenu i finansåret 1951—52. Ved udarbejdelsen af det foreliggende budgetforslag er man gået ud fra, at det samlede niveau for indkomstbeskatningen til staten og udligningsfonden vil blive nogenlunde uændret, idet der er regnet med en fortsættelse af de i foråret gennemførte lempelser, uden at der dog herved er taget stilling til spørgsmålet, under hvilken form de gældende regler om børnetilskud eventuelt skal forlænges. Der er på forslaget ialt opført 977 mill. kr. som det samlede provenu af indkomstskatten til staten og udligningsfonden. Jeg er nærmest stemt for, at man bør fortsætte den gældende ordning med børnetilskud — eventuelt med visse ændringer på grund af de indhøstede erfaringer. Man bør vel også overveje, om det ikke skulle være muligt at påbegynde en afvikling af de gamle regler om børnefradrag. Det kan i hvert fald ikke i længden være rationelt at opretholde en ordning, hvor man både har børnefradrag i indkomsten og kontante børnetilskud. Dette spørgsmål vil der iøvrigt snart blive lejlighed til at drøfte nærmere, idet det er min hensigt at fremskynde fremsættelsen af forslaget til ligningsloven for det kommende skatteår.

Vedrørende de øvrige skatter skal jeg kun gøre den bemærkning, at der, både for så vidt angår ejendomsskat til staten og udligningsfonden samt formueskat, er regnet med nogenlunde uændret provenu, idet det er forudsat, at de forskydninger i den skattepligtige ejendomsskyldværdi, som er resul-

tatet af den ny ejendomsskyldvurdering, ikke får direkte skattemæssige følger. Som det blev omtalt af den højtærede statsminister i går, vil der snarest blive fremsat lovforslag herom.

Det samlede indtægtsbeløb i det kommende finansår skulle kunne holde samme niveau som i indeværende år, d. v. s. op imod 2 700 mill. kr.

En afgørende betingelse herfor er dog som allerede nævnt, at der ikke sker ugunstige forskydninger i den almindelige økonomiske situation, idet man i så fald ikke vil kunne forvente, at forbrugsafgifterne fortsat vil indbringe så store beløb som i øjeblikket.

Når jeg herefter sammenholder totaltallene for indtægterne med totaltallene for udgifterne, når jeg til det resultat, at der i finansåret 1949—50 var et overskud på ialt 150 mill. kr. Eller sagt på anden måde: de samlede skatteindtægter var tilstrækkelige til både at finansiere samtlige driftsudgifter og anlægsudgifter samt statsvirksomhedernes underskud og at sikre en konsolidering på halvandet hundrede millioner kroner. Statens finanser har altså i 1949—50 i ikke uvæsentlig grad bidraget til at modvirke overskudsefterspørgslen her i landet og dermed også til en vis grad til at formindske presset på betalingsbalancen overfor udlandet.

For indeværende år tegner billedet sig knap så lyst, idet stigningen i udgifterne har været stærkere end stigningen i indtægterne. De tal, jeg foran har anført, viser, at der i år skulle blive nogenlunde balance mellem samlede indtægter og samlede udgifter på henimod 2 700 mill. kr. Der bliver altså med de bestående indtægtslove formentlig ikke noget overskud, men driftsindtægterne er dog fortsat tilstrækkelige til fuldtud at dække finansieringen af anlægsbudgettet og tilskuddene til kommunale og private anlægsarbejder.

I indeværende finansår har statsbudgettet således i hvert fald en neutral virkning på indkomstdannelsen, eller sagt på en anden måde: der udgår ikke nogen inflatorisk virkning fra statens efterspørgsel efter arbejdskraft og varer. Jeg tror, det kan være ganske nyttigt at få dette slået fast. Hvad angår de pengepolitiske virkninger af forskydningerne på kapitalbudgettet, skal jeg senere komme ind herpå.

For finansåret 1951—52 skulle der også ud fra de her nævnte forudsætninger kunne blive nogenlunde balance mellem ordinære indtægter og udgifter. Dette vil dog kun blive tilfældet, hvis der udvises tilbage-